

1900-10-03

SENDER

Johan Rohde

RECIPIENT

Emil Hannover

FACTS

Document type:
Letter

Language:
Dansk

Archive:
Den Hirschsprungske Samling

TRANSCRIPTION

[Øv. t.h. er noteret Indbindes ikke og Rohde m. blyant, E. Hannovers håndskrift]

3. X . 1900
Ribe.

Kjære Ven!

Tak for de mange smaa Epistler, som jeg ikke har besvaret og for det store Særtryk.

Ja det forholder sig ganske rigtigt saaledes, at jeg blev lidt løjerlig ved dette "Hr. Rohde", som jeg i sin Tid fik tilsendt. — Imidlertid kom De jo selv og førte ham ikke med, og dermed var den Historie ude af Verden. —

Det var nu rigtig rart, at De kom herved og fik min lille By at se; kjedeligt kun, at De var saa træt og havde saa travlt. De burde ligesom de andre have slaaet Dem til Ro her for nogen Tid.

Prokuratoren Been og Dem her i Ribe i én Maaned! Det forekommer mig næsten som en Fabel. Skade at De nu ikke kom samtidigt; jeg bryder ved Tanken mit Hoved med, hvilke Extravagancer vi da skulde [2]

have hittet paa. — Men et andet Aar maa De gjøre det om, tage Konen med og den lille Frøken og blive her — her er saamæn meget bedre end i Bagsværd — alligevel. —

—

De ender et af Deres Breve med at opfordre mig til at "gifte" mig med Ribe. — Jeg gjorde vel intet hellere; men hun vil ikke have mig — endnu ikke i hvert Fald. Men som den gamle forhippede Pebersvend, jeg er, hænger jeg i stadigt væk, om jeg dog ikke engang skulde kunne tilegne mig hende. — Men hvor jeg godt forstaar hendes Knipskhed, naar jeg nu tænker paa den Behandling, hun har faaet. — —For en tarvelig Bejler!

Ja det er en Ulykke, naar man skal gjennem-
gaa en Overgangstid og prøve sig frem, at
man er begyndt i saa sen en Alder. — Den
der gaar fra Pogeskolen ind paa Tegnerværkstedet
har bedre Raad til Experimenter; — og dog
kan det ogsaa gaa ham galt, naar han ikke
kjender sin Besøgelses Tid.

[3]

Egentlig mærkeligt, at saamange blev reddede fra
Ødelæggelsen ... under Kampen eller rettere Reaktionen
— thi man mærkede ikke Slagets Bulder — imod det doktri-
nære Friluftsmaleri og med hvad dertil hørte. —
Det var vel af vor Slægtled egentlig kun
Slott-Møllers, Engelsted og mig, der gik tilbunds,
— om vi nu ellers i det hele taget har haft noget
at flyde paa.
Hammershøj og Willumsen fandt deres Klipper,
hvor de stod i deres Ensomhed som det Fyrtaarn
Eddystone og lyste og lod sig besprøje. —
Niels Skovgaard, der vel kan regnes med til Slægt-
ledet havde skam sine meget svare Anfægtelser,
men med den stærke Rygrad han havde i Fa-
milietraditionen og Pieteten klarede han Skjæret
og blev kun sundere og sandere bagefter.
Ja om det saa var den lille Julius Paulsen saa
vilde han ogsaa lege med, men han nøjedes
dog med at sætte en Glorie uden om Anna Svend-
sen, kalde hende Jomfru Marie og lægge 1000 Kr.
paa i Prisen. Men da Bramsen fandt Glorien
for dyr blev dog begge Tilføjelserne strøgne Dagen
efter; — Det var hans Tribut til Romantiken. —
— Ring fik Afløb for sine Griller ved at male
nogle døde Kapucinere i Palermo, hvilket ikke
skadede hans sjællandske Bønder — .

[4]

Kun Mols, hvis dumme Kalveøjne vi dog
saa gjerne havde givet Toldene, lugtede
med sin Bondesnuhed Lunten paa lang
Afstand og hyttede Poterne.
Og det alleryngste Hold faldt alle som en

Mand i Armene paa Zahrtmann, som redde-
de dem for den eneste sande og saliggjørende
Tro, hvilket er én af hans Fortjenester.

Men hvad nu?

Troer De, at Fæstningen er stærk nok, og
Soldaterne dygtige nok og karakterfaste nok til
efter saa kort Tids Forløb at tage en ny Tørn?,
til at staa imod de "Saxer, Slaver, Vender",
naar de kommer; og de kommer; jeg ser dem
allerede i det fjerne, — den store Flodbølge
fra Syd med den skønne Indskrift paa
Standarten "Dekorative Kunst". —
—De har engang givet mig en god Figur,
som De gav det udmærkede Navn Fremskridts=
idioten". — Jeg ser ham allerede paa
Pletten, parat ved Grændsen til at føre den
fremmede Kontrabande herind under fuld
Musik. —

Jeg gyser.

[5]

II.

Det bliver grufuldt, om Invasionen faar
Magten og oversvømmer os — da indtræder
Kunstens Ragnarok, medens Dilettantis-
mens Guldalder oprinder. — — —

Men forinden ser jeg Dem og andre
brave Folk stige ned fra deres Parnas
og drage deres skarpe Sværd og hugge ned
under Feltraabet "Ingen Pardon" for den,
som ikke falder ned og tilbeder vor ene-
ste sande og saliggjørende Gud! ...

.....

Men De mærker nok, at jeg ikke i
en Maanedstid har snakket med noget
Menneske, og den gamle Vægter nede
paa Torvet raaber op til mig, at nu
skal jeg ikke sidde og male Fanden paa
Væggen, men gaa i Seng, thi det har
længe været Sengetid i Ribe. . .

“Vær klog og snild
Vogt Lys og Ild
Vor Klok er slagen — “
mere hører jeg ikke. Resten af hans

[6]

sande Leveregler tilfaldt Beboerne i Sortebrødregade . — God Nat!

4. X .

Jeg kommer hjem fra min sædvanlige
Aftenvandring paa Slotsbanken; De skulde
blot se, hvor det frodige Marskland, De
saa, da De var her, var forvandlet i Dag.
For Enden af Graabrødregade, som ellers lukkes
af Engens lifligste grønne, laa stride, onde,
lerfarvede Bølger og væltede sine skumklædte
Toppe imod Gadens Brosten. —
Det er Vesterhavet, der forsøger sit gamle
Fif at sluge os. Værst for de stakkels
Køer, de klumper sig sammen paa de smaa
Forhøjninger i Jordsmonnet og brøler saa
menneskeligt over til os, om dog at komme
dem til hjælp. — Men se nogle Lufte,

[7]

store lysmættede Klodeskyer midt i det sor-
teste Uvejr. — . Det er et Vejr for en Pay-
sagiste! —

—

Paa Domkirken falder nu Pind efter Pind
paa Ambergs Marietaarn; men det
er ingen Sommerfugl, der forlader Puppen.
Det hører hjemme i AndernachX ved Rhinen,
hvor Stenene er kommet fra, men hænger
aldeles ikke sammen med Ribe Domkirke
og den store, simple Silhuet, som man
før kunde glæde sig over i saa mange
Miles Omkreds er ganske ødelagt.
Men ikke engang i Enkelthederne har det nogen
Holdning. — Disse akademiske Arkitekter
ere dog ubegribelige, noget originalt kunne

de ikke lave, og det gamle, som de efterlig-
ne, kunne de kun forkludre. — Dette
Taarn, der skulde være selve den romanske
Opstandelse, ser ganske ordinært ud ved Si-
den af det store, røde gothiske. — Noget
saa klodset som de mange af de Buer og
Bueinddelinger, Amberg her har konstrueret

— — —

X Jeg mener ikke hermed at der er daarlig Arkitektur i Andernach
[8]

er ganske utroligt i et Land, hvor selv gan-
ske simple Landsbykirker kan yde ham de
formskønneste Motiver.

Men der er i det hele taget de besynderligste
mest ufattelige Dispositioner ved denne Restau-
ration, naar man gaar den efter i Sømmene
og en saa irriterende Mangel paa Logik.
Paa den ene Side river man pietets- og menings-
løst ned og paa den anden Side er man
ganske pedantisk smaalig i sin Ængstelse
for at Beskueren ikke skal kunne se, hvad der
er nyt og, hvad der .. er gammelt, — noget
han nu desværre aldrig alligevel er i Tvivl
om. — —

Men Amberg er nu, som De ogsaa sagde,
saadan en rar Mand, og det er dobbelt
kjedelig, naar det er en saadan, der skal iri-
tere os.

— —

Deres Artikel om Pariserudstillingen har jeg
haft megen Fornøjelse af; den er godt skreven
og i høj Grad lærerig for os, der ikke komme
til Paris. Skade kun, at De skal begrave

[9]

III

Deres Arbejder et Sted, hvor formodentlig saa
uendelig faa finder dem; — eller tager jeg
fejl, er det maaske et meget udbredt Tids-
skrift, som finder langt omkring?

Imidlertid, naar jeg har læst saadan en Artikel af Dem, indfinder altid det Spørgsmaal sig, om De ikke igjen for en liden Stund skulde have Lyst til at kaste Dem ud i Døgnets Strid. — Misforstaa mig ikke, jeg elsker ikke Journalisten[s] Gjerning i og for sig. Og jeg mener endvidere, at den i Længden er i høj Grad ødelæggende. — Men jeg synes, at naar ens Livsgjerning bestaar i at oplyse sine Medmennesker igjennem Skrifter, maatte dette kunne virke som en Rekreation eller som en Stimulants engang imellem at forlade de mere reservede Stier og kaste sig ud paa Landevejen og fægte af fuld Lyst for det, man har kjært eller imod det man hader. — Der maa jo i Aarenes Løb bunke sig saameget op [10]

som man har Trang til at raabe ud paa Torvet, saa at alt Folket kan høre det. .

Naar nu til Efteraaret eller Vinteren Deres fjerde store Bog løber af Stabelen, skulde De tage saadan et rask Husarridt; — vi trænger saa forbandet til det. — Dag for Dag bliver jo Elendigheden i vor Presse større og større. — Sæt ham fra Bestillingen en lille Tid, det sølle Pjok, som afløste Dem. — Jeg troer at De vilde faa Fornøjelse af igjen at komme frem paa Skuepladsen. — Deres Prestige har jo ikke tabt sig, mens De har været borte. — Er det Dem ikke ganske pinligt at se hvordan N. V. D. røgter Deres gamle Gjerning, som nu f. Ex hans Artikel forleden om Masaccio; noget mere pjanket og forlorent har jeg dog ikke længe set fra dette uvidende Menneske. — — Men derom maa vi tale mere mundtlig til Vinter. —

—

Jeg havde for et Par Dage siden et Brev fra

Willumsen; — det var trist. Jeg har ondt af ham,

[11]

Stakkels Fyr, der aldrig kommer til Ro. — Hans Ophold i New York har hidtil været ham en stor Skuffelse. Men Ulykken er, at han aldrig bliver færdig med at berede sig selv saadanne. Lysner det nu ikke op for ham dér. — og hvorfor skulde det egentlig gjøre det, — gaar han formodentlig til Chicago og derfra til S. Francisco. — Australien ymtede han allerede om, før han drog fra Kjøbenhavn; han vil blive ved, til han er kommen Jorden rundt, og saa vil han begynde forfra, hvis ikke et stort Arbejde kommer til at binde ham fast et eller andet Sted. — Mon Projektet med Raadhuset i Kjøbenhavn er gaaet ganske istaa? Kom der en bestemt Bestilling herfra, troer jeg, at han strax tog hjem, og saa havde han da Ro paa sig i den Tid.

Rohl-Smidts Død har været et haardt Slag for ham. Det var vistnok den eneste Støtte, den eneste overhovedet, han havde derovre. — Han skriver til, at han gik og ventede ham hver Dag med Utaalmodighed, da han fik mit Brev med Meddelelsen om Dødsfaldet. — Og han ender med at bede mig skrive snart igjen, da et Brev hjemmefra er hans eneste Fornøjelse!

[12]

Noget af det mærkeligste, jeg har oplevet her i Ribe siden Deres Besøg — [siden Deres Ophold her mener Værten, at hans Gæstgivergaard nok kan faa en lille Stjerne i Rejsebogen]* var forleden Dag at møde Tuxen paa Gaden, og endnu mærkeligere blev det, da han fortalte, at han havde tænkt paa at blive her for at male. — Han var henrykt over alt, hvad han saa og fandt fra Middag til Aften mindst et Par hundrede "Motiver"; — Men rejste desuagtet alligevel næste Morgen. — Han søgte en Havnestad! — og i den Retning er Ribe jo ikke udpræget.

Jeg var forresten kjed af at han rejste, thi jeg kan

godt lide Manden, og han véd en Del om,
hvad han har set, og det er ikke alle vore Kalds-
fæller, man kan sige det om. —

Af andre til Faget henhørende har Soya-Jensen
oplivet Ribes Gader med sin fulden[d]te Kunstner-
skikkelse — der manglede intet — man kunde
trøstigt betro Dr. Becket[t], at han (Soya) var “komplet”.
og Han har nu i 14 Dage malt hele Ribe
baade udvendig og indvendig, efter hvad Ribe
Stiftstidende fortæller, saaledes at det maa inter-
essere enhver!

[13]

IV

Og dog er det mest Fiskesporten, han har dyrket
og saa “de Handelsrejsende” — han logerer paa
“Clubben”, hos “Hr. Club” som Been vilde sige — ;
“Jeg forsikrer Dem” sagde denne Formand for
det danske Kunstnersamfund, “der kommer ikke
en Handelsrejsende paa Hotellet uden, at jeg
kaster mig over ham som en velkommen
Adspredelse i Kjedsomheden”!

Han kom fra Hald, hvor han havde ligget
sammen med Achen “hvis dybe Menneskeværd
var gaaet op for ham, han havde tænkt
sig ham helt anderledes”!!!

Han kom hertil fordi “hans store Sommerbillede”
deroppe fra blev stjålet uden, at det lykkedes
at paagribe Tyven. Hvis man her ligesom
i Italien kunde komme i Forbindelse med
Røverne uden Skade for disse, burde der
tilstilles denne Gjærningsmand en National
Belønning, at han kunde blive et opmuntren-
de Eksempel; — eller i det mindste Medaljen
for ædel Daad. —

[14]

Hvad mig selv angaar saa bliver jeg formodentlig
her i Ribe til November — med Undtagelse af et lille
Flytteophold i Kjøbenhavn midt i denne Maaned. —
Jeg haaber da vi i den tilstun[den]de Vinter skal se hin-

anden ikke altfor sjælden, saa vi i god Forening
kan opføre Luftkasteller til Forsvar for den sunde
Fornuft og faa os en lille onskabsfuld Latter over
vore rare Medmennesker, — ja De har nu
en Kone og et Barn; for en anden sølle Djævel
er der snart ikke mere tilbage at glæde sig til.

—

Naa paa godt Gjensyn og en venlig Hilsen
til Dem og Deres Hustru og min lille
Veninde, som jeg nok skal blive en rar gammel
Onkel for.

Deres hengivne
Johan Rohde

Naar De er naaet her til, siger De vistnok
Puh! — men det er nu min Maade at vise
mit Venskab paa — thi jeg hader at skrive
Breve! — Ja nu ler De . Jeg ved det,
men det gjør ikke noget.

3. x. 1900.

De.

Indtrædet i

Relevante

Kjære Ven!

Tak for de mange smaa Epistler, som jeg
ikke har besvaret og for det store Selskab.

Ja det forholder sig ganske rigtig saaledes, at
jeg blev lidt løjelig ved dette "H. Røde", som
jeg i sin Tid fik besvaret. — Imidlertid kom
De jo selv og forte ham ikke med, og dermed
var den Historie end af Verden. —

Det var mig rigtig rart, at De kom hertil og
fik min lille By at se; kjædet jeg, at De
var saa træt og havde saa travlt. De
bør dog ogsaa se anden her staaet Dem til
Ro her for nogen Tid.

Indrømmelse Blev og Dem her i Røde i en
Maaaned! Det forkommer mig næsten
som en Tabid. Endt at de nu ikke kom
samlidigt; jeg bryder ved Tanken om at
ved med, hvilke Extragancer i de Steder

han kittert paa. — Men et andet Aar maas
De gjøre det om, tage Konen med og den lille
Trine og blive her — her er saamden meget bedre
end i Bayreuth — alligevel. —

De ender et af Dens Breve med at opfor-
der mig til at "gifte" mig med Rike. — Jeg
gjord vel intet heller; men hun vil ikke have
mig — endnu ikke i hvert Fald. — Men som
den gamle forlovede Petersvend, jeg er, haenge
jeg i Stadigt væk, om jeg dog ikke engang skulde
kunne blive mig hende. — Men hvor jeg
godt forstaar hendes Knipskhed, naar jeg nu
hender paa den Behandling, hun har faaet. —
— For en kærte Betydning!

Ja det er en Ulykke, naar man skal gennem-
gaar en Organgstid og prøve sig frem, at
man er begyndt i saa sen en Alder. — Den
der gaar fra Fogeskolens ind paa Tegnerskolen
har bedre Raad til Experimentes; — og dog
kan det ogsaa gaa ham galt, naar han ikke
Ejender sin Besjælses Tid.

Egentlig, mækelig, at saamange blev reddet fra
Ødelægelsen i unders Kampen eller voldske Reaktionen,
- men man mækelig ^{ikke} Slagets Bølge - imod det doctri-
nære Fortræffsmåle og med sandt dertil høre. —

Det var vel af vor Slægts egentlig kun
Stolt-Møllers, Engelsted og mig, der gik tilløb,
- om vi nu eller i det hele taget har haft noget
at flygte paa.

Hammersting og Willumsen fandt deres Skipper,
hvor de stod i deres Ensomhed som det Fyrtårn
Eddystone og lygte og lod sig besprøge. —

Stolt Sørgaard, der vel kan regnes med til Slæg-
tens hvide Skam sine meget store Anføjer, —
med med den store Rygrad han havde i Fa-
milietraditionen og Picketen klarer han Sjælen
og blev kun stundene og sandere bagefter.

Ju om det var om den lille Julius Tanssen var
vildt han ~~st~~ ogsaa lege med, men han rejstes
dog med at sætte en Glorie til om Anna Solnd
sen, kaldte hendes Jomfru Marie og lagde 1000 Kr.
paa i Graven. Men da Bramsen fandt Glorien
for dyrt blev ~~st~~ begge Tilføjelserne strøgne Dage
efter; — Det var hans Intet til Romantiken. —
- Ring for Afsked for sine Gutter ved at male
noget død Kapuciner i Palermo, hvilket ikke
stædet hans sjældneste Binde —

Skun Mols, hvis dümme Kalveøjns, vi dog
saa gjennem Mands givne Troldene - tøjler
med sine Bondsmændes Jünter paa lang
Aftand og hytted Poterne.

Og det alleryngste Hovt faldt alle som en
Mand i Armene paa Zahrmann, som reddede
de dem for den eneste Vande og saliggjørende
Tro, hvilket er een af hans Fortjenester.

Men hvad nu?

Troes De, at Vestningen er stærk nok, og
Soldaternes dygtige nok og karaktæristiske nok til
efter saa end Tid forlød at tage en ny Törn?
Is at staa imod de "Sacer, Slaver, Vender,
Chaar de kommer i, og de kommer; i, ser dem
allerede i det fjære, - den store Hovbrige
kan Syg med den Ejendoms Indskræft paa
Standsen "Dermede Kunst". —

— De har en Gang givet mig en god Figur,
som De gav det utmælede Navn "Forsvends-
idioten". — Jeg ser nu allerede paa
Pletter, paa det Grenden hit at fin den
fremmede Rensland? herind i den fulde
Musik. —

Jeg gysede.

II.

Det blev græfjeld, om Invasionen faar
 Mayen og oversømmes os - da indbrædes
 Kunstens Ragnarok, medens Dilettanten
 mens Gultalder oprinder.

Men forinden ser jeg Dem og andre
 brænde stige ned fra dets Parnas
 og drage dens skarpe Sværd og hugge ned
 under Feltraaler "Jager Parson" for den,
 som irl. fælder ned og hældes vor mest-
 ste sande og saliggjørende Gud!

Men De mælte nok, at jeg irl. i
 en Maanedstid har snarhet med nogle
 Menneker, og den gamle Vægter ned
 paa Torvet sætter op til mig, at vi
 skal jeg irl. sidde og male Tansen paa
 Væggen, men gaa i Seng, thi der har
 længe været Sengtid i Rike

" Var klog og mild
 Vagt Lyg og Ild
 Vor Klov er slagen -

mere hør, jeg irl. - Rester af hans

sänd Jeresegle lifligt Beträmn i Solsör-
draget. - God Natt!

4. x.

Jes, kommer hjem fra min sølsandig
afkæmning den Solsanden; De skal
se, hvor det frodige Marsklæd, De
saa, da De var her, var forvandlet i Dag.
Fra Enden af Graabjørnsdal, som ellers ligger
af Engens liflige grønne, kan stier, end,
liflige Bølger og volder sine sølsklæde
Toppe indimod Gades Brosten. —
Der er Vesterhans, der forsige sig gamle
Tid at stige op. Værst fra den Stakkels
Kier, de klumper sig sammen fra den smaa
Forkøjning i Jordmønstret og brødes den
menneklige over til os, om dog at komme
den til hjælp. — Men se nogle Løse,

Stor lypmetten Herdesøge mist i det sør-
leste Ugej. - Det er et Ugej for en Tage-
sagiste ! -

Paa Domkirken felder nu Tind og Tind
paa Amborgs Marietaarn ; men det
er ingen Sommerfjæl, der forlader Tappet.
Det hører hjemme i Andenach ^x ved Rheinen,
hvor Stenene er kommet fra, men helleg
aldrig er sammen med Rits Domkirke
og den store, simple Følkhus, som man
for første gang ser i saa mange
Mits Omkreds er ganske ødelagt.

Men ikke engang i Enteltheden har det nogen
Holdsning. - Disse akademiske Arkitekter
er dog ubegribelige, noget originalt er der
der ikke lavet, og det gamle, som de efter-
følger, kender de ikke fordele. - Dette
Taarn, der skulde være selv den romanske
Opstandelse, er ganske ordnede ud og Si-
den af det store, røde gotiske. - Noget
saa klodet som mange af de Bue og
Bueinddelinger, Amborg selv har konstrueret
^x for mere, der hermed er det en datter Arkitektur i Andenach.

is gande uitsluiting in het Land, maar ook gan-
de simple Landgeleiden van god naar de
vermoedelijke Motieven.

Men dat is in het hele land de bescheidenste
met uitsluitende Dispositie van den Restan-
danten, naar men gaat den 1ste in Somme
en dan in het land Mangel per Loos.

Van den ene Side naar men praat - en menings-
loos met en per den anderen Side is men
gande petantische smaatig. in een Engelse
van de Dispositie van het 1ste en 2de, maar dat
is niet en, maar dat is de 1ste en 2de, - nog
kan nu de 1ste al bij al bij de 1ste
om. - -

Men Anting is nu, om de 1ste en 2de,
samen in een Mand, en dat is de 1ste
bij de 1ste, naar dat is in samen, door de 1ste en 2de
per de 1ste.

De 1ste Anting om de 1ste en 2de, naar dat is in samen,
samen in een Mand, en dat is de 1ste
bij de 1ste, naar dat is in samen, door de 1ste en 2de
per de 1ste.

Dens Arbejde er Sted, hvor formodentlig saa
lindelig faa finder dem; — eller tage vi
fej, er det maaske et meget udbredt Tid-
Skrift, som finder langt omkring?

Imidlertid, naar jeg har læst saadan en Artikel
af Dem, indfinder altid de Spørgsmaal sig,
om De ikke igræn for en liden Stund sætte
ham Lygt til at raste Dem ind i Dø-
dens Strid: — Misforstaa mig ikke, jeg
elker ikke Journalistens Gjerning i sig selv.
Jeg mener endvidere, at den i sig selv er
høj Grad ophæggende. — Men jeg synes,
at naar en Livsgjerning betraaer: at
oplyse sine Medmennesker igjennem Skrifter,
maaatte dette kunne virke som en Rekrutering
eller som en Stimulants engang imellem
at forlæse de mere reservede Stier og
raste sig ind paa Landvejen og følge
af Jule Lygt for at, man har Gæst eller
imod det man træder. — De maa jo
i Alarmer Løb tænke sig saameget op

^{man}
Som (ha) Trang tis at raab ind paa Torret,
saa at alt Folket saa him det.

Maar nu hi Efteraars eller Vinteren, deres
Hjerd stor Bøg løbes af Stabler, skulde de
saa sandan et raab Husearrist; — vi tæn-
ge saa fortaendte tis det. — Og for
dog hvis jo Elendigheden i vor Presse
større og større. — For naar for Be-
lønngen en lille Tid, det vilde Tjor, som
afviste dem. — Jo hvor at de vilde
for Fremtiden af iggen et romme for paa
Sælepladsen. — Dens Fresting, naar jo
ikke tabt sig, men de har været borte.
— Er det dem ikke ganske pinligt at se
hvorledes N.V.D. røgle dem gamle Gjerning,
som nu for de hans Arbeid forleden om Masac-
ar; noget mere pjaanet og forlovet har is dog
ikke lauge sig for dette uvidende Menneske. —
— men derom naar vi tale men muntlig tis
Vinter. —

Jeg har for et Par Dage siden et Brev for
Williamson; — det var hist. Jeg har ondt af ham,

Stabbe's Fyr, der aldrig kommer til Ro. — Hans
Ophold i New York har vist sig som en stor
Svæffelse. Men Ulykken er, at han aldrig bliver
færdig med at berede sig selv skæbne. Lysere
det nu irl. op for ham, der, — og hvorfor stæder
det egentlig gjin det, — gaa han formodentlig til
Chicago og derpaa til S. Francisco. — Australien
rykter han allerede om, for han drømmer for Syd-
brakham; han vil blive vel, til han er kommen
Jorden rundt, og saa vil han begynde forfra,
hvis ikke et stort Arbejde kommer til at binde
ham fast et eller andet Sted. — Men Prøve
at omst Rasthuset i Sydbrakham er gaaet gaa-
de istad? Kom der en bestemt Bestilling her-
fra, tror jeg, at han strax tog hjem, og saa sad
de han da Ro paa sig i den Tid.

Rohl-Smiths Død har været et heftigt Slag
for ham. Det var vistnok den eneste Støtte,
den eneste arkitekt, han havde drevet. — Han
skriver her, at han gir og venter ham hver
Dag med Naalmodighed, da han får med
Brev med Meddelelsen om Dødsfaldet. — Og
han ender med at bede mig skrive smerteligen,
da et Brev hjemmefra er hans eneste Fornøjelse!

troget af det mærkeligste, i har oplevet her i Ribe.
siden Dens Besøg — [siden Dens Ophold her
mener Væsen, at hans Gæstgivergaard var den første
en lille Stjerne i Repertoire] — var forleden Dag
at mind Turen paa Gaden, og endnu mærkeligen
blev der, da han fortalte, at han havde tænkt paa
at blive her for at male. — Han var henrykt
over alt, hvad han saa og fandt paa Misdag
til Aften mindst et Par hundrede "Motiver"; —
Men rejste desuagtet alligevel sidste Morgen.
— Han søgte en Haanestad! — og i den Re-
ning er Ribe jo ikke udsproget.

Jo var forresten Bied af at han rejste, thi i den
godt lidt Manden, og han véd en Del om,
hvad han kan se, og der er ikke alle om Kald
fæller, man kan sige det om. —

At andre til Faget henkørende har Soya-Jensen
oplevet Ribe Gade med sin fulde Kunstner-
Stillehed — der mangler intet — man kunde
hviske til Dr. Beckers, at han ^(Soya) var "Euphor".
og Han har nu i 14 Dage malet helt Riis
baad iudvendig og iudvendig, efter hvad Riis
Stipendiat fortæller, saaledes at det mere inter-
esserer end det!

Og dog er det mest fiske-spølsen, han har dykket
 og saa de Handelsrejsende — han lygte paa
 "Clubben", hos H. Club som Børn vilde sig —;
 "Jeg forsiere Dem" sagde denne Formand for
 det danske Kjøbmænds anfjend, der kommer i de
 en Handelsrejsende paa Hotellet uden, at jeg
 kaster mig over ham som en velkommen
 Adspørgsmaal i Sydsomheden!"

Han kom fra Helt, hvor han havde ligget
 sammen med Achen, hvis dybt Meene-ende
 var gaaet op for ham, han havde tænkt
 sig ham helt anderledes "!!!"

Han kom heris fordi han som Sommerbilled
 deroppe for blev stjælet uden, at det lykkedes
 at paaqræde Tyven. Hvis man her ligesom
 i Habs, kunde komme i Forbindelse med
 Røvere uden Skad for disse, kunde der
 hotellet denne Gjerningsmand en National
 belønning, at han kunde blive et opmuntren-
 de Exempel; — alle især minde om Medaljen
 for adelig Dand. —

Skad mig selv angaa saa bliver jeg formodentlig
her: Rejs til November — med Undskylden af et lille
Fugtrophost i Kjøbenhavn midt i den Maaned. —
Jeg haaber da vi i den koldere Vinter skal se hin-
anden ikke allfor sjældent, saa vi i god Fornøj-
else opfinde Luffkastellet til Foredrag for den sidste
Fornøjelse og faar os en lille ensidig fuld Lætte over
en rart Medmennesker, — ja De har nu
en Hustru og et Barn, for en anden sølle Djævel
er der snart ikke mere tilbage at glæde sig til.

Naar saa god Gensyn og en venlig Hilsen
til Dem og Deres Hustru og min lille
Veninde, som jeg nok skal blive en saa gammel
Kendt for.

Deres hengivne
Jonas Rønde

Naar De er naaet her til, siger De vistnok
Tuh! — men der er nu min Maaned at vide
mit Veninde paa — thi jeg hadde et vort
Brev! — Ja nu les De. Jeg ved det,
men det gjør ikke noget.